

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.320 van 11 maart 2009
in de zaak RvV XII

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 29 december 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 20 november 2008 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – Model B, aan verzoekende partij op 2 december 2008 ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2009 om 9.30 uur.

Gehoord het verslag van de kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. MELLE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – Model B, die op 8 oktober 2008 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht. Tegen deze beslissing wordt op 7 november 2008 een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 20 november 2008 wordt deze beslissing door de gemachtigde van de minister ingetrokken.

1.2. Op 20 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister een nieuwe beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – Model B, die op 2 december 2008 aan de

verzoekende partij ter kennis wordt gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...) Art 7, al. 1-2° van de wet van 15 december 1980; verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; regelmatig verblijf verstreken sedert 29/08/2008.

De 2 minderjarige kinderen, N.B., geboren op (...) en C.B., geboren op (...), allebei Duitse nationaliteit, volgen de toestand van de vader. (...)”

2. Rechtspleging

2.1. Voorafgaandelijk merkt de Raad merkt op dat verzoekende partij in haar verzoekschrift onder “*VOORWERP VAN HET BEROEP*” naar de bestreden beslissing verwijst als een “*beslissing tot weigering van verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten*”. Uit het feit echter dat zij in dit onderdeel van het verzoekschrift tevens spreekt van een bijlage 13, ook in de uiteenzetting van haar eerste middel stelt dat zij een bijlage 13 (en geen bijlage 20) heeft ontvangen en een afschrift van het bevel van 20 november 2008 om het grondgebied te verlaten – Model B bijvoegt, kan afgeleid worden dat het voorwerp van het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing wel degelijk dit bijgevoegde bevel betreft en dat de bestreden beslissing aldus niet een “*beslissing tot weigering van verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten*” is.

2.2. De verzoekende partij vraagt in haar verzoekschrift de verwerende partij te veroordelen tot het dragen van de kosten van het geding.

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve evenmin de verwerende partij tot het dragen van de kosten van het geding veroordelen. Het verzoek van de verzoekende partij daartoe wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending van artikel 40bis en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Ter adstruering van het eerste middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen in haar verzoekschrift:

“Schending van artikel 40bis e.v. van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoeker tot vernietiging en schorsing dient bovendien vast te stellen dat in casu bij een negatieve beslissing de Dienst Vreemdelingenzaken een Bijlage 20 (beslissing tot weigering van de vestiging eventueel met bevel om grondgebied te verlaten) had dienen af te leveren.

In plaats daarvan heeft verzoeker verkeerdelijk een Bijlage 13 ontvangen met als gevolg dat hij niet kan genieten van de schorsende werking die normaliter vasthangt aan Bijlage 20.”

De Raad merkt op dat verzoekende partij slechts in de hoofding van haar eerste middel in het algemeen een schending van “*artikel 40bis e.v.*” van de Vreemdelingenwet aanvoert, maar dat zij in de uiteenzetting van dit middel nalaat aan te geven welke bepalingen zij precies geschonden acht en op welke wijze de bestreden beslissing een schending van enige bepaling van de Vreemdelingenwet zou uitmaken, zodat het eerste middel niet ontvankelijk is. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die

rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291).

Ten overvloede wijst de Raad erop dat, in de mate dat verzoekende partij in haar uiteenzetting van het eerste middel aanvoert dat haar bij een negatieve beslissing “een Bijlage 20 (beslissing tot weigering van de vestiging eventueel met bevel om grondgebied te verlaten)” had moeten afgeleverd worden, maar dat zij verkeerdelijk “een Bijlage 13” heeft ontvangen en daardoor niet kan genieten van de schorsende werking die aan een bijlage 20 vasthangt, een bijlage 20 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft, al dan niet met bevel om het grondgebied te verlaten en dat om zulke beslissing te nemen, logischerwijze eerst een aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden dient ingediend te zijn. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zulke aanvraag tot verblijf heeft ingediend. Verzoekende partij voert in haar verzoekschrift ook niet aan dat zij zulke aanvraag heeft ingediend. De Raad ziet dan ook niet in op welke manier de uiteenzetting van verzoekende partij met betrekking tot het eerste middel ter zake dienend is. De Raad merkt tevens op dat verzoekende partij niet betwist dat zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd en dat haar regelmatig verblijf sinds 29 augustus 2008 is verstreken.

Het eerste middel is onontvankelijk.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna : het EVRM) en van de artikelen 9 en 10 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Ter adstruering van het tweede middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen in haar verzoekschrift:

“Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens hetwelk onder meer het recht op een familie en gezinsleven beschermt.

Schending artikel 9 en 10 van het Verdrag voor de Rechten van het Kind op basis waarvan het kind het recht heeft om niet afgezonderd te worden van zijn ouders.

Artikel 8 EVRM en artikel 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag stellen duidelijk dat eenieder recht heeft op een familie- en gezinsleven en dat een kind het recht heeft om niet afgezonderd te worden van zijn ouders.

In casu heeft de zoon van verzoeker, J.K., het recht om bij zijn vader, de Heer K., te zijn. Wanneer de Heer K. terug naar Duitsland wordt gezonden, zou dit betekenen dat hij afgezonderd wordt van zijn jongste zoon, J.K., wat een schending van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens zou inhouden.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar uiteenzetting van het tweede middel aanvoert dat artikel 8 van het EVRM en de artikelen 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag duidelijk stellen dat eenieder recht heeft op een familie- en gezinsleven en dat een kind het recht heeft om niet afgezonderd te worden van zijn ouders. Zij stelt dat haar zoon het recht heeft om bij zijn vader te zijn en dat haar terugzenden naar Duitsland zou betekenen dat zij afgezonderd wordt van haar jongste zoon, wat een schending van het EVRM zou inhouden.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM in het tweede middel, wijst de Raad erop dat deze bepaling luidt als volgt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich beperkt tot te stellen dat haar zoon het recht heeft bij zijn vader te zijn en dat een terugzending naar Duitsland zou betekenen dat zij van haar zoon wordt afgezonderd, maar dat zij verzuimt concreet toe te lichten hoe de bestreden beslissing haar persoonlijke belangen, beschermd onder artikel 8 van het EVRM, precies schendt.

De Raad wijst er tevens op dat uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is en dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg staat (RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing door de wet, met name de Vreemdelingenwet, is voorzien, dat zij één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft, aangezien de verblijfsreglementering een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde is en dat zij nodig is in een democratische samenleving, waarbij als uitgangspunt geldt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragssluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. De Raad benadrukt voorts dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een staat de verplichting heeft om de keuze van de verblijfplaats van een vreemdeling te eerbiedigen en een recht op gezinshereniging of verblijf op zijn grondgebied toe te laten (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996), waarbij de Raad overigens opmerkt dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoekende partij reeds stappen heeft ondernomen om een verblijfsrecht in België te krijgen. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven; verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (RvS 4 mei 2007, nr. 170.806). De Raad wijst er ten slotte op dat in de bestreden beslissing Duitsland uitdrukkelijk werd geschrapt uit de lijst van landen waarvan verzoekende partij het grondgebied dient te verlaten, zodat de bestreden beslissing verzoekende partij toelaat terug te keren naar het land waar zij een onbeperkt verblijfsrecht heeft en waarvan haar kinderen N.B. en C.B. de nationaliteit hebben, waarna zij in Duitsland eventueel stappen zou kunnen ondernemen om er voor haar zoon J.K. en diens moeder een verblijfsrecht te verkrijgen.

Bijkomend dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoekende partij op enig moment rechtstreeks aan verwerende partij heeft te kennen gegeven dat zij een in België geboren en verblijvende zoon J.K. heeft, terwijl zij met betrekking tot haarzelf en tot haar twee andere kinderen van Duitse nationaliteit, N.B. en C.B., na haar aankomst op 1 juni 2008 in België, wel verscheidene documenten aan de gemeente heeft overgemaakt. Voor het eerst in een verzoekschrift van 7 november 2008, dat op 13 november 2008 aan verwerende partij ter kennis is gebracht, maakt verzoekende partij melding van haar zoon J.K. In voornoemd verzoekschrift wordt de vernietiging en de schorsing van tenuitvoerlegging gevorderd van de beslissing van 3 oktober 2008 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – Model B, die op 8 oktober 2008 aan verzoekende partij ter kennis was gebracht. Het is deze beslissing die in navolging van een instructie van 20 november 2008 van de gemachtigde van de minister werd ingetrokken, omdat ze een vergissing bevatte met betrekking tot de nationaliteit van de kinderen N.B. en C.B. en omdat de gemeente had nagelaten in het bevel Duitsland te schrappen. In dezelfde instructie wordt de gemeente gevraagd een nieuw bevel – de thans bestreden beslissing - af te leveren, waarin beide vergissingen worden rechtgezet. Ten tijde van het nemen van het

oorspronkelijke bevel om het grondgebied te verlaten, op 3 oktober 2008, had verwerende partij derhalve geen kennis van het feit dat verzoekende partij een zoon J.K. in België heeft. In het verzoekschrift van 7 november 2008 geeft verzoekende partij enkel in het onderdeel "FEITEN" aan dat zij een in België geboren zoon heeft en verwijst naar diens geboorteakte, die bijgevoegd is. Elders in het verzoekschrift wordt geen melding meer gemaakt van de zoon J.K. Verzoekende partij voert, zoals in huidig verzoekschrift, weliswaar de schending aan van artikel 8 van het EVRM en de artikelen 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag (en bijkomend van het arrest Chen), maar betreft haar uiteenzetting enkel op haar kinderen N.B. en C.B., niet op haar zoon J.K. Uit de bijgevoegde kopie van de geboorteakte van J.K., afgeleverd op 14 december 2006 blijkt slechts dat verzoekende partij het kind op 4 juli 2006 in België heeft erkend en dat zij op het moment van het opstellen van de geboorteakte op 3 augustus 2006 zonder inschrijving in België verbleef. Het administratief dossier noch verzoekende partij verschaft duidelijkheid met betrekking tot het verblijfsstatuut van J.K. en diens moeder en met betrekking tot de omstandigheden waarin verzoekende partij in 2006 in België verbleef, waarbij dient te worden opgemerkt dat zij op 19 september 1996, nadat haar asielaanvraag was afgewezen, het grondgebied had verlaten en volgens de informatie verstrekt door de gemeente aan verwerende partij slechts op 1 juni 2008 België is binnengekomen.

Gelet op het voorgaande wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag stelt de Raad vast dat verzoekende partij theoretisch aangeeft wat deze bepalingen zouden stellen, maar verzuimt concreet toe te lichten op welke manier de bestreden beslissing deze bepalingen precies zou schenden. In haar verdere uiteenzetting verwijst zij slechts naar een schending van het EVRM, doch niet naar een schending van het Kinderrechtenverdrag. Een schending van de artikelen 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt.

Ten overvloede merkt de Raad op dat de bepalingen van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd, zodat verzoekende partij de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig kan invoeren (RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). Met betrekking tot artikel 10 van het Kinderrechtenverdrag merkt de Raad op dat, daargelaten de vraag of dit artikel rechtstreekse werking heeft, het eerste lid van deze bepaling aanvragen tot gezinshereniging betreft en het tweede lid de situatie waarin de ouders zich in verschillende staten bevinden. De Raad wijst erop dat het eerste lid in casu niet ter zake doet, gezien niet blijkt dat enige aanvraag tot gezinshereniging is ingediend. Betreffende het tweede lid van deze bepaling wijst de Raad erop dat beide ouders en kinderen zich nog steeds in dezelfde staat bevinden, dat deze bepaling niet absoluut is en dat de bestreden beslissing niet ertoe strekt de zoon van verzoekende partij een recht op persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te ontzeggen.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3.3. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS.